

วันพระ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๒

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระ วันพระเป็นวันประเสริฐไง พระแปลว่าผู้ประเสริฐ วันนี้วันพระนะ วันพระเป็นวันของผู้ประเสริฐ ถึงเราไม่ประเสริฐ เราก็ให้สิ่งที่เป็นวันที่ประเสริฐ เพราะพระพุทธเจ้าบัญญัติไว้เอง ว่าวันพระ วันโกน ให้พวกเราเป็นวันทำบุญกุศลไง ฉะนั้น วันพระถึงเป็นวันของผู้ประเสริฐ เราเองไม่ประเสริฐเราก็ต้องอาศัยสิ่งข้างนอกให้มันเข้ามาชำระล้างให้เราเป็นผู้ประเสริฐ

ผู้ประเสริฐ การประเสริฐ เห็นไหม ผู้ประเสริฐทำอะไรมันก็ทำด้วยความประเสริฐ ผู้ประเสริฐ บัณฑิตนี้ไม่ใช่คนพาล ถ้าคนพาลมันกระทำแบบพาลๆ ทำแบบพาลๆ เราเลยไม่ได้ประโยชน์ ผู้ประเสริฐพยายามบังคับตนให้เข้าไปหาในสิ่งที่ถูกต้อง บังคับตน ธรรมและวินัยเป็นศาสดา บังคับตนด้วยวินัย นี่มันเป็นประเพณี เห็นไหม แคศีลธรรมประเพณี ประเพณีคืออย่างที่เขากันสิ คร.ป่วย เสียไป คนคิดเสียไป แล้วสังคมที่เปรียบขึ้นไป แม้แต่กฎหมายมันยังหลบหลีกอย่างว่าแต่ศีลธรรม วัฒนธรรมประเพณี ประเพณีถ้าเข้มแข็งแล้ว มันทำผิดจากสิ่งนั้นไปไม่ได้

นี่วันของผู้ประเสริฐ วันพระไง วันพระเป็นวันผู้ที่เสียสละ ผู้บริจาค เห็นไหม ให้มีทานให้ทำทานกัน ตอนเช้าให้ตัดบาตร แล้วให้จำศีล นี่มันเป็นประเพณีวัฒนธรรม มันจะเข้มแข็งกว่ากฎหมายอีก ถ้าประเพณีนี้ ในสังคมนั้นยอมรับความเป็นไป สังคมไทยเราเคยเป็นสังคมพุทธ วันพระ วันโกนเคยทำบุญกุศลกัน เดียวนี้สังคมนั้นมันเจริญขึ้น สังคมเจริญ ถ้าเป็นวันพระ วันโกนจะเข้ากับสากลเขาไม่ได้ ต้องมาหยุดวันเสาร์ วันอาทิตย์ นี่มองข้ามถึงความละเอียดอ่อนของผู้ประเสริฐไปไง ผู้ประเสริฐ ไม่แก่นมันมีน้อย ไม่แก่นมันมีน้อยในป่า ไอ้ไม่บุญจพรหมมันมีมากทั่วไป

นี่ก็เหมือนกัน ของคืออยู่แล้ว แต่ดึงให้มันต่ำลงไปเองไง ไม่สามารถทรงตัวเองอยู่ได้ในชาวพุทธ ต้องพยายามโน้มน้ำหนักในตัวเองต่ำลงไปเหมือนเขา เหมือนกับทางโลกเขา เพื่อจะเข้ากับสากล แต่สากลเขาพยายามจะหาที่พึ่งทางใจ วิเคราะห์สังคมทุกสังคม ว่าสังคมทำไมมันรุนแรงต่อไปนี้สังคมรุนแรงมาก สังคมนี้อะไรแต่ความกระทบกระทั่ง มีแต่ความรุนแรง เพราะอะไร? เพราะสังคมมันกระด้าง สังคมมันมีแต่วัตถุนิยม เห็นไหม วัตถุนิยมทำให้หัวใจกระด้าง แล้วจิตใจกระด้าง จะทำอย่างไรให้คนมีความรู้สึก มีศีล มีธรรมขึ้น ก็ต้องย้อนกลับมาเรื่องศาสนา แต่ของเรามีอยู่แล้ว มองเห็นคุณงามความดีจะย้อนกลับไป

วันนี้วันพระเป็นวันที่ประเสริฐ วันประเสริฐนะไม่ใช่เราประเสริฐ วันเหมือนกัน ๒๔ ชั่วโมงเหมือนกัน วันเสาร์ วันอาทิตย์ วันทุกวันเหมือนกัน แต่ทำไมว่าวันพระประเสริฐล่ะ? วันพระประเสริฐ เพราะพระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ว่าประเสริฐ เพราะพระพุทธเจ้าเป็นผู้ที่มีดวงตาเห็นธรรมไง มีดวงตาเห็นธรรม รู้แจ้งโลกนอก โลกใน ใจ เพราะมันโลกนอก โลกใน โลกของหมู่สัตว์ หมู่สัตว์เขาต้องการอะไรอยู่ หมู่สัตว์เขาต้องการความสุขความเจริญ การสละออก เห็นไหม ความรุ่มเย็นเป็นสุข การอุทิศส่วนกุศลออกไป

นี่วันพระวันประเสริฐ มันประเสริฐมาจากตรงที่ว่ามันเป็นบัญญัติมาตลอด พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์มา แล้วในวิภูตสังสารรับรู้กันทั้งหมด แล้วเราก็เป็นเศษเสี้ยว เศษฝุ่นของวิภูตสังสาร เราเป็นเศษฝุ่นของวิภูตสังสารหนึ่ง ทำไมเราไม่ยอมรับสิ่งนั้น? ไม่ยอมรับวันที่ประเสริฐ ยอมรับสิ่งที่ประเสริฐ ให้สิ่งที่ประเสริฐมาชำระใจเรา เห็นไหม ในเมื่อใจเราไม่ประเสริฐ ในเมื่อเรายังไม่ประเสริฐ เราก็ต้องอาศัยสิ่งแวดล้อม ศีลธรรมนี้เป็นผู้ประเสริฐ เป็นสุภาพบุรุษ เป็นสุภาพชน

สุภาพบุรุษ สุภาพชน ยอมรับความเป็นจริง ต้องยอมรับความเป็นจริง อย่าเอาเศษฝุ่น เศษเสี้ยวฐิติของความคิดของเราไปค้ำจ้ำกับวิภูตสังสาร ไปค้ำจ้ำกับความเป็นจริงที่มันหมุนไป มันเป็นไปไม่ได้ เอามือปิดฟ้าทุกชั้นคนเดียว ใครจะเอามือปิดฟ้าไว้ล่ะ แล้วคนนั้นว่าจะปิดฟ้าได้ มันปิดได้ต่อเมื่อมันปิดดวงตาตัวเองต่างหาก เหมือนไก่ เวลาไก่มันเจอคน มันจะหนีคน มันเอาหัวซุกเข้าไปในกอหญ้า มันนึกว่ามันหลบคนได้

นี่ก็เหมือนกัน เอามือปิดฟ้าไว้ใจ เอามือปิดฟ้าว่าเราเป็นเศษเสี้ยว เป็นเศษฝุ่นของจักรวาล เป็นเศษฝุ่นของวิภูตสังสาร แล้วก็จะไปฝืนกับวิภูตสังสาร ใครจะทุกข์ล่ะ? เราไม่เชื่อนี้ เราไม่เชื่อ

สิ่งนั้นว่ามันจะบังคับให้เราทุกข์ไม่ได้ แต่สิ่งนั้นมันเป็นไป มันหมุนไปตามความเป็นจริงของมัน แต่เราไปฝืน เราฝืนวิญญูะ เราฝืนวัน เราฝืนว่าวันนี้วันพระ วันนี้วันพระคือวันธรรมดา วันพระก็เหมือนวันทั่วไป เห็นไหม เราจะคิดทางวิทยาศาสตร์ไง วันคือ ๒๔ ชั่วโมง คือพระอาทิตย์ขึ้น พระอาทิตย์ตก มี ๒๔ ชั่วโมง

ใช่ อันนี้เป็นวันในปฏิทิน วันในการสมมุติทางโลก แต่พระพุทธเจ้าบัญญัติ วันพระ วันโกน วันขึ้น ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำ ไม่ใช่แรม ๘ ค่ำ แรม ๑๕ ค่ำ แรมอันนี้มันเป็นจันทรคติ เห็นไหม แล้วรับรู้กัน รับรู้กัน รับรู้กันแล้วเราเชื่อใจ ในศีลธรรม ประเพณี ในจันทรคติ นี่อันนี้เราเชื่อของเรา แล้วเราบังคับเราได้ เราต้องบังคับเรา บังคับเรา เป็นสุภาพชนยอมรับตามความเป็นจริง แล้วก็ดู หัวใจเรามันเป็นสุภาพชนจริงหรือเปล่า? มันเป็นสุภาพจริงหรือเปล่า? ทำไมมันบิดเบือน?

หัวใจเรามันบิดเบือนนะ นี่หัวใจเรามันบิดเบือน เพราะหัวใจเราไม่ใช่พระ หัวใจเราไม่ประเสริฐพอ ถ้าหัวใจเราประเสริฐพอ หัวใจมันจะเป็นพระจากภายใน นี่วันพระข้างนอก แล้วก็วันพระข้างใน วันพระไง วันพระเป็นวันที่ประเสริฐ เราต้องบังคับตรงนั้น ถ้าบังคับตรงนั้นเราก็กังคับใจเรา เราบังคับเราคือเราบังคับกิเลส ฟังนะ ถ้าเราบังคับเรา เราว่าเราบังคับเรา แต่ในเมื่อเราไม่มีเหตุ ไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ ทั้งสิ้นจะบังคับใจเราได้ เพราะเราเป็นจี๊ข้าของความคิดใจ

เราเป็นจี๊ข้าความคิดตัวเราเองมา ความคิดนี้เป็นใหญ่มาตลอด ในเมื่อความคิดนี้เป็นใหญ่ เราไม่สามารถชนะความคิดได้เลย ถึงต้องเอาวันประเสริฐ เห็นไหม จากวันประเสริฐข้างนอก ให้เข้ามาเป็นกรอบบังคับตัวเองให้หันกลับมา หันกลับมา ให้อยู่ใจให้ประเสริฐได้จากภายใน มันไม่ใช่เอาแง่กฎหมายมาบังคับกัน ธรรมและวินัย ธรรมและวินัยนี้บังคับเข้ามาก่อน พอบังคับเข้ามา พอใจมันเป็นจริงแล้ว ศีลธรรม จริยธรรมมันรู้เอง มันขอกใจ เพราะมันจะทำความผิด ทำความผิด มันคิดไม่ดี มันจะรู้เลยมันจะให้ค่าขึ้นมา

ความร้อนเกิดขึ้นจากเราก่อน เบียดเบียนตนก่อนแล้วค่อยเบียดเบียนผู้อื่น มันเบียดเบียนตนจนสั้นไหวไปหมด เบียดเบียนตน พระพุทธเจ้าสอนให้ไม่เบียดเบียนผู้อื่นด้วย แล้วไม่ให้เบียดเบียนตนด้วย แต่ตามหลักความจริงมันเบียดเบียนตนก่อนแล้วค่อยไปเบียดเบียนผู้อื่น ถ้าไม่เบียดเบียนตนมันจะไม่ไปเบียดเบียนผู้อื่นหรอก เห็นไหม เพราะมันเบียดเบียนตนก่อน เพราะตนคิดก่อน พอค่าความร้อน ความโกรธมันขึ้น ค่าความร้อนมันขึ้น ค่าความร้อน

เขาถึงว่าเวลาความโกรธ เห็นไหม ใจหยุดนิ่ง เขาว่าใจหยุดนิ่งนี่ประเสริฐ ใจหยุดนิ่งจะผิวพรรณประเสริฐ เวลาโกรธร่างกายจะจับ เลือดฝาดมันจะฉีดแรงไป มันจะให้หัวใจเราเต้นแรง อันนี้มันก็เป็นวัตถุนะ ไอ้ที่ว่าหัวใจเวลามันเบียดเบียนตน นี่มันเบียดเบียนตน มันเบียดเบียนหัวใจด้วย ทีนี้เขาว่าทางแพทย์เขาก็เบียดเบียนที่ร่างกายไป เขาเห็นว่าร่างกายมันจะให้โทษอย่างไร? เบียดเบียนร่างกาย ทำใจหยุดนิ่งแล้วมันจะหยุดนิ่ง

หยุดนิ่งกิเลสมันยังไม่ได้หยุด เราจะหยุดนิ่งได้ สังเกตได้ไหมว่าถ้าหัวใจมีความสุข หัวใจเรากำลังรื่นเริง แหม วันพระนี่มีความสุขมากนะ ยิ้มแย้มแจ่มใสเลย แต่ถ้าหัวใจเราเศร้าหมอง วันพระมันก็เป็นวันพระนั่นแหละ ทำไมเราเบื่อหน่าย ทำไมเรา โอ้อโฮ อีกแล้วหรือ? ต้องไปทรมานอีกแล้วหรือ? การบำเพ็ญตนมันทรมานตรงไหน? ผู้ที่เห็นโทษของวัฏฏะไป ผู้ที่เห็นโทษ มันเห็นโทษแล้วใจนี้ไม่มีเครื่องบังคับไป ถึงต้องใช้วันพระ กรอบวันพระ ถึงเป็นวันที่ประเสริฐ

วันที่ประเสริฐ ในสัปดาห์หนึ่งมี ๑ วัน สัปดาห์หนึ่ง ๗ วันเราทำอะไรอยู่ แล้วพอวันพระเราจะทำอะไรอยู่ เห็นไหม อาศัยวันที่ประเสริฐมาบังคับใจตัว อาศัยวันที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ อาศัยสิ่งข้างนอกเข้ามาบังคับใจของตน บังคับให้มันหยุดนิ่งหรือ? บังคับให้มันเป็นความสงบ ความสงบมันเป็นความสงบจากสิ่งต่างๆ ใจ ความสงบสิ่งต่างๆ คำว่าหยุดนิ่ง บังคับให้หยุดนิ่งมันก็เป็นหยุดนิ่งได้ แต่หยุดนิ่งอย่างนี้มันเป็นหยุดนิ่งเฉยๆ จิตเป็นสมาธิมันเสวยอารมณ์ด้วย เสวยความสุขอีกต่างหาก

ร่างกายจะปล่อยใส่น้ำมันอยู่ที่ว่าปล่อยไปตามความเป็นจริงอันหนึ่ง แต่ถ้าจิตมันสงบเข้ามา คุณลักษณะการอดอาหาร อดอาหารกัน ๑๐ วัน ๒๐ วัน จิตมันปล่อยใส แต่ร่างกาย อาจารย์มหาบัวลงมาจากภูเขา ไปกราบหลวงปู่มั่น เหลืองไปทั้งตัวเลย โอ๊ย ทำไมเป็นอย่างนี้ล่ะ? อ้อ นักรบต้องเป็นอย่างนี้หรือ? แต่กิเลสมันอยู่ที่ใจนะ กิเลสไม่ได้อยู่ที่กาย แต่เวลาลงมาจากภูเขา จิตดวงนั้นมันมีความสงบมาก เขาบอกเลยเวลาอดอาหารไป แรงความเพียรไป เวลาจิตนี้มันเจริญรุ่งเรืองมาก ปล่อยใส ภูเขานี้พังทะลุไปหมดเลย แต่เวลาจะออกมาฉันอาหารมันเคียงกันใจหนึ่งไม่อยาก เพราะใจมันสงบ ใจมันมีความสุข แต่ร่างกายมันแย

นี่เปรียบเหมือนทางแพทย์ไป ถ้าทางแพทย์เขาจะมองกันแค่ที่ร่างกายใช่ไหม? โอ๊ย ร่างกายอย่างนี้ ร่างกายจนเหลือ จนเป็นศิษาน แล้วหัวใจดวงนั้นมันจะมีความสุขได้อย่างไร? นี่

พูดถึงถ้าจิตหยุดนิ่งเฉยๆ มันเป็นจิตนิ่งเฉยๆ แต่มีความสุข เพราะอะไร? เพราะมีการอดอาหาร นั่นเป็นอุบายในการต่อสู้กับกิเลส ในการต่อสู้กับกิเลส จิตสงบนั้นเป็นแค่บาทฐานในการขุดคุ้ยหากิเลส เป็นการต่อสู้ชำระล้างกิเลส แล้วชำระล้างกิเลสได้เป็นขั้นเป็นตอนมา แต่มันยังไม่สิ้นจากกิเลสมันก็มีการต่อสู้ต่อไป พอการต่อสู้ต่อไปอันนี้ ร่างกายมันถึงบางที่มันดูไม่ได้ มันจะค้างอยู่แค่ตรงนี้หน่อยหนึ่ง

ร่างกายบางทีดูแทบไม่ได้เลย เพราะว่ามันอดอาหาร มันอดนอน มันอดจนร่างกายนี้ ผอมซูบซีดไปหมดเลย แต่หัวใจผ่องใส แต่ถ้ามันออกมาจนสิ้นกิเลสนะ หรือว่าจนธรรมมัน วิมุตติสุข อันนั้นแล้วค่อยย้อนกลับมา เออ ร่างกาย จิตใจมันอีกอย่างหนึ่งแล้ว เพราะอะไร? เพราะมันไม่บีบบังคับตน มันไม่เป็นเจ้านายตน เป็นเครื่องอยู่อาศัย เพราะเครื่องอยู่อาศัยมันฟอกจิต พอฟอกจิต เออ อันนี้เห็นด้วย อันที่ว่าผ่องใสด้วยบารมีธรรม อันนี้เห็นด้วย แต่ขณะการต่อสู้ มันก็ต้องต่อสู้กันมา

นี่คือการใช้วันพระไง ใช้วันกรอบของประเพณีวัฒนธรรมมาบังคับใจของตน ให้หัวใจนี้เป็นสุภาพชนไง ยอมรับความจริง เราเท่านั้นนะ เราเท่านั้นพอใจที่ปฏิบัติ เราเท่านั้นตั้งใจนะ ถ้าเราไม่ตั้งใจ เราไม่มีการประพฤติปฏิบัติ มันเกิดขึ้นไม่ได้ เพราะตรงนั้น ตรงตั้งใจ ตรงเจตนา นั้น กิเลสมันอยู่หลังอันนั้นด้วย อย่างว่าอยู่ตรงนั้นเลย ที่แรกว่าจะอยู่ตรงนั้น ความตั้งใจ ความเจตนาเปิดช่องให้ความดีเข้ามาในหัวใจ แต่ความจริงมันอยู่หลังเจตนาอันนั้นอีกต่างหาก

เจตนาแล้วจะ เห็นไหม เราเจตนาแล้วยังจะอีก 'อ้อนี่เจตนาเปิดเข้ามามันเป็นแค่เริ่มผลักใสเข้ามาเพื่อจะให้เราประพฤติปฏิบัติต่างหากละ นี่แล้วไปชำระจากภายใน จากภายใน ถึงว่าวันประเสริฐนะ วันประเสริฐแต่เราไม่ประเสริฐจริง วันประเสริฐต้องทำให้เราประเสริฐด้วย พอเราประเสริฐขึ้นมาเราไม่โกงตัวเองไง คนอื่นโกงกันเองให้เขาโกงกันไป เราโกงตัวเราเอง มันคิดเอง มันใฝ่เอง มันคิด มันจินตนาการไป มันคาดหมายไป เห็นไหม โกงตัวเองแล้วนะ

เมื่อนั้น เมื่อนี้ โกงวันเวลาที่มันเคลื่อนไปต่อวินาที ต่อชั่วโมงนี้แหละ เราโกงตัวเองนะ จนอายุเรามากขึ้นๆ คิดว่า โอ้โฮ อายุเป็นผู้ใหญ่นะ เราจะได้สบาย เป็นเด็ก โคนผู้ใหญ่นั่งบงก เป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาจะได้สบาย โตขึ้นเดี๋ยวก็แก่ก็เฒ่าแล้ว เวลาก็น้อยแล้ว โกงชีวิตทั้งชีวิตหมดไปโดยยังไม่รู้สึกตัว โกงชีวิตตนเอง ไม่มีใครโกง ข้างนอกเขาโกงกันเขายังมีคนอื่นมาโกง อันนี้ว่าเรา

เป็นสุภาพชน เราเป็นคนซื่อสัตย์ เราเป็นคนดี เราเป็นคนเจตนาดี เราเป็นนักปฏิบัติธรรม ทำไม
โงงเวลาของตัวเอง? ทำไมโงงเวลาที่จะประพฤติปฏิบัติ ทำไมโงงออกไปให้ไปอยู่ข้างนอกล่ะ?

ตัวเองโงงตัวเอง ตัวเองทำตัวเอง ตัวเองแกล้งตัวเอง ไม่รู้สึกตัวเลยว่าคนอื่นแกล้ง แล้วก็
ไปมองว่าคนอื่นแกล้ง คนนี้แกล้ง ไ้คนอื่นไหนจะแกล้งนะมันนอกตัวเรา มันเป็นเรื่องแวดล้อม ใจนี้
ดี ทุกอย่างดีหมด ฉะนั้น ข้างในโงงเรานี้สำคัญที่สุด คือเจตนาตั้งให้ได้ เจตนา เห็นใหม่ เป็น
สุภาพบุรุษไง ถ้าเราผิด ต้องเราผิด ถ้าเราผิด เราไม่รู้จักรว่าเราผิด เราว่าเราถูก ถ้าคนไม่รู้ว่าจะจาก
ตรงไหนผิด ตรงนั้นคนนั้นจะแก้ไขไม่ได้ เด็กมันจะเถียงตลอดว่ามันถูกๆ ไม่ยอมรับว่ามันผิด
แต่จริงๆ มันก็รู้ว่ามันทำผิด แต่เพราะมันกลัวการลงโทษ

นั่นเป็นการสอนเด็ก แล้วเห็นเด็ก ทีนี้ใจเราก็เป็นเด็กใจ ธรรมะเป็นผู้ใหญ่ ธรรมะ
พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้านิพพานไปแล้ว พระพุทธเจ้าวางธรรมไว้ ธรรมะนี้ประเสริฐ เราเอา
ธรรมะเข้ามาบังคับเรา เห็นใหม่ เราเอาธรรมะบังคับเรา แต่ธรรมะเป็นนามธรรม เราลาก เราดึง
เข้ามาเอง เราโน้มธรรมะเข้ามาหาเราเอง การจะดึงธรรมะเข้ามาหาเราเอง ถึงว่าต้องเป็นอตุตา หิ
อตุตโน นาโถ ต้องเป็นสุภาพชน ต้องเป็นสุภาพบุรุษ ต้องให้มันเข้าไปถึงภายในของเราไป ให้จิต
นี้เข้ามา ให้ธรรมนั้นเข้ามาถึงใจ พอเข้ามาถึงใจมันไม่คิดไปนอกกลุ่มนอกทางไป ไม่โงงตัวเอง ไม่
โงงแม้แต่เวลานะ แล้วยังไม่โงงในการประพฤติปฏิบัติ

โงงนะ โงงเพราะตรงไหน? โงงเพราะว่ามันหลงไป มันไม่เข้าตามมัชฌิมาปฏิปทา เห็น
ใหม่ แล้วก็คาดหมายไปว่าเป็น นี่ก็โงง แต่ถ้ามันเข้าตามความเป็นจริง

“ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม โลกนี้จะไม่สิ้นจากพระอรหันต์เลย”

ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม สมาธิธรรม มันก็ได้ธรรมเป็นความสุขในหัวใจ เห็น
ใหม่ นี่ไม่ได้โงงตัวเอง มันเป็นขึ้นเป็นปัจจุตัง อกาลิโก รู้ขึ้นมาจำเพาะเดี๋ยวนี้ๆ นี่เราไม่โงง
ตัวเราเอง เราเชื่อพระพุทธเจ้า เชื่อวันประเสริฐไป เราทำใจให้เราประเสริฐตามใจ พอใจเรา
ประเสริฐตามขึ้นมา มันไม่มีใครโงง เพราะอะไร? เพราะมันเป็นปัจจุตัง เวลาวิปัสสนาไปยังมี
เก้าอี้ดนตรี เห็นใหม่ ความคิดดีกับความคิดไม่ดีมันต่อต้านกัน มันต่อต้านกันมาตลอด

นี่เวลาวิปัสสนาไปมันจะเห็นเลย แล้วพอมันมัชฌิมาปฏิปทา ซ้ายและขวาหลุดออกไป
มันเองนั่งบนธรรม ใจนี้เป็นธรรมทั้งแท่ง ใจนี้เสวยธรรม ใจนี้เป็นธรรมทั้งหมดเลย มันจะไป

โงงได้อะไรล่ะ? มันไม่มีกาล ไม่มีเวลา ไม่มีอดีต อนาคต มันอยู่กับปัจจุบันตลอด มันคิด มันรู้เท่าทั้งหมด เป็นอัตโนมัตติ ใจนี้รู้ไปหมด อัตโนมัตติไปหมดเลย แล้วมันก็ไม่ใช่โงงตัวเอง คนไม่โงงตัวเองเป็นสุภาพชน มันสะอาดในตัวมันเอง แล้วมันจะไปเบียดเบียนใคร? มันจะไปโงงใคร? มันไม่โงงใคร

นี่ใจของเรา ใจของชาวพุทธ ให้ทำอย่างนี้ขึ้นมา ใจดวงนั้นนะ เห็นไหม เวลาว่าใจดวงนั้น ไม่ใช่ว่าเอ่ยคนนั้น เอ่ยคนนี้ พระสารีบุตรก็เป็นพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะก็เป็นพระโมคคัลลานะ พระสีวลีก็เป็นพระสีวลี ท่านสำเร็จของท่านไป นั่นแหละเป็นของครูบาอาจารย์ของอริยสาวกที่สำเร็จไป แต่ของเรา ถ้าเราไปน้อมอะไรมา คาดหมายไป โงงทั้งนั้นเลย นี่มันไม่ประเสริฐเพราะเราโงง เราโงง เราไปน้อมนำมา เราน้อมมาแล้วเราจินตนาการไป เห็นไหม โงงไหม?

โงงทั้งผล โงงทั้งเวลาของเราเอง โงงทั้งชีวิตนี้ไง แล้วชีวิตก็เป็นเศษฝุ่นของวัฏฏะไง เศษฝุ่นของวัฏฏะที่จะเอามือบังฟ้าไว้ไง จะไม่ยอมรับความเป็นจริงไง ความเป็นจริงมันเป็นจริง อยู่ตลอดเวลา ในเมื่อสิ่งนั้นมันเป็นจริง เราต้องยอมรับความเป็นจริง เราถึงเป็นสุภาพชนไง เป็นสุภาพชนแล้วปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมไง ธรรมะพระพุทธเจ้าก็จะกังวานในใจของผู้ปฏิบัติ

นี่จากเหตุว่าวันพระ เราก็ถึงว่าวันพระ พระคือประเสริฐ วันพระประเสริฐ ต้องให้ใจประเสริฐด้วย ให้ใจนี้เป็นพระไง ใจนี้เป็นพระได้นี้เยี่ยมที่สุด แต่เมื่อยังทำไม่ได้ก็ต้องเห็นคุณค่าของวันพระก่อนไง ให้เห็นว่าวันพระมันสำคัญกว่าวันไหนบ้าง วันอาทิตย์ วันเสาร์ วันจันทร์ วันไหนสำคัญ ถ้าข้าราชการก็วันอาทิตย์ เสาร์สำคัญที่สุดเพราะได้พักผ่อน วันจันทร์ถึงวันศุกร์นี้ทุกข์ที่สุด โอ๊ย ต้องทำงาน เห็นไหม นี่เขาก็ไปเที่ยวข้างนอกอีกแล้ว แล้ววันพระมันตรงกับวันไหนก็ได้ในสัปดาห์หนึ่ง ไม่ใช่วันพระจะเป็นกฏตายตัว วันพระมันเลื่อนไปหมดเลย

นี่วันนี้มันเคลื่อนไป มันประเสริฐโดยตัวมันเอง ไม่จำเป็นต้องตรงกับวันไหน ไม่จำเป็น แต่ถ้ามันตรงกับวันอาทิตย์ด้วย มันเป็นโอกาสประเสริฐเลย โอกาสที่ว่าเราว่างด้วย โอกาสว่าวันพระนี้เป็นวันประเสริฐของสามโลกธาตุ รู้กันไปหมดด้วย นี่วันพระอย่างนั้น ทีนี้เราก็มารู้ตรงนี้ไง เราเชื่อพระพุทธเจ้า เราศึกษาธรรมมา เราต้องเห็นตรงนี้ พอเห็นตรงนี้ เอาตรงนี้มาบังคับตน นี่คือวันพระ พระข้างนอกกับพระข้างใน

นี่คิดไปสิ คิดไปว่าเราเป็นอะไรในจักรวาลนี้ แล้วของที่มีอยู่ในจักรวาลนี้เราจะมีดวงตาเห็นไหม? เราจะมีตาเห็นได้ไหม? กล้องโทรทรรศน์เราก็ไม่มี โลกนี้ก็มองได้แค่สุดสายตา ทะเลยังเว้งว่างเลยเฉพาะโลกนี้ แล้วจักรวาลนี้ยังพิสูจน์ได้เป็นวัตถุ วิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้หมดเลย แล้ววิญญูะพิสูจน์ได้ไหม? สามโลกธาตุที่จัดนี้เวียนตายเวียนเกิดพิสูจน์ได้ไหม? แต่ธรรมะพิสูจน์ได้ ธรรมะของพระพุทธเจ้านี้พิสูจน์ได้หมด พิสูจน์จนไม่มีความลังเลสงสัย พิสูจน์จนแจ้งหมดเลย จนพ้นออกจากความลังเลสงสัยทั้งหมด ลื่นไปจากกิเลส ลื่นออกไป นั่นละพระเต็มๆ ในหัวใจ พระอันนี้ เอโก รัมโม พระเป็นหนึ่ง เป็นเป้าหมายของชาวพุทธใจ

(เทปสิ้นสุดเพียงเท่านี้)